

Tur til Island

30. juli - 11. august 2021

Af Heidi Kornholt og Thomas C. Krohn, Stenløse, Danmark

ROSENHILL

Forord

Sommeren 2021 kørte vi Island rundt fra den 30. juli til 11. august. Det blev til ca. 5.000 kilometer og 12 overnatninger ved Vestfjorderne, i Nordlandet, Østlandet og Sydlandet. Vi sprang Reykjavik, Snæfellnes og Golden Circle over, som vi så på en kortere ferie maj 2016.

Vi havde booket bil og overnatninger hjemmefra, som matchede den rute, vi gerne ville køre, og det vi i hvert fald gerne ville se. Vi har beskrevet vores minder og oplevelser, som måske kan virke som inspiration for andre. Du sidder dermed ikke med en fyldestgørende rejseguide til Island.

Vores erfaringer med vejret hører desuden til undtagelserne for rundrejser til Island. Vejret var nemlig meget bedre, end vi havde turde drømme om: Næsten alle dage var det fuld sol, blå himmel, vindstille og 18-20 grader – lavere højt oppe og varmere i dalene i fuld sol.

Island er et storslået og pragtfuldt land, hvis du som os kan lide varieret natur, vilde vidder, fjelde, fjorde, spektakulære udsigter, vulkaner, lavasletter, varme kilder, hvaler, fugle - og meget mere.

Heidi & Thomas

tkr@familien-krohn.dk
www.thomasckrohn.dk

Vestfjorderne

Dag 1: Keflavik til Breiðavik - den 30. juli 2021

Tidligt op og afgang til lufthavnen. Vi havde valgt den tidligste afgang til Island, så vi kunne få noget ud af dagen. To store kuffert pakkede med alt slags tøj. Det er svært at pakke til et land som Island, da det selv i august måned kan være regn og 8 grader eller sol og 22 grader. Vi havde pakket til de fleste vejrlig. Desuden havde vi taget lidt proviant med, så vi havde til frokost nogle dage. Det er vores erfaring fra tidligere ture, at frokosten med fordel kan indtages ved vejkanten et eller andet sted på turen med en flot udsigt.

Under flyvningen til Island havde vi et flot udkig til en skyfri ø, hvor vi tydeligt kunne se sydkysten, gletcherne og Pingvellirsøen. Og under landingen i Keflavik kunne vi se røgsøjlen fra det igangværende vulkanudbrud fra Fagradalsfjäll på det

sydvestlige hjørne af Island på halvøen Reykjanes.

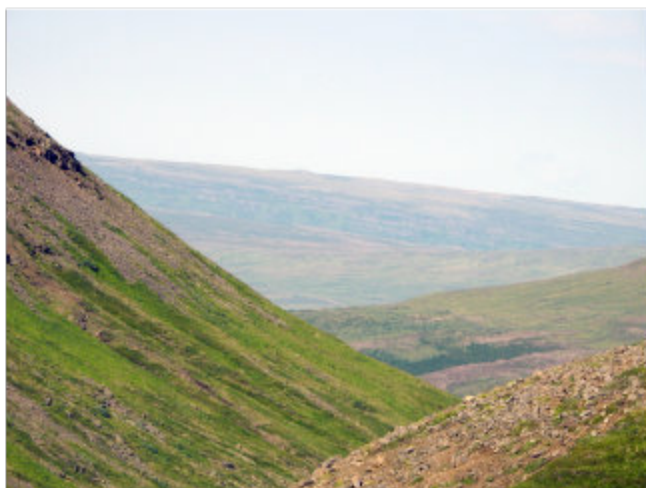
Vi kom hurtigt igennem lufthavnen og henvendte os til skranken for udlejningsbiler. Her fik vi vores lejebil udleveret. Oprindeligt havde vi bestilt en Dacia Duster, men pga. lidt problemer med at få billejen bekræftet er den pågældende bil sikkert blevet udlejet, hvorfor vi blev opgraderet til en Kia Sorento med automatgear. Ikke noget, som vi klagede over. En stor 7-personers SUV med god plads.

Vi kørte mod Reykjavik og gjorde et kort holdt for at få købt lidt ind til turen. Lidt sodavand, frugt, slik og andet. Priserne ligger på niveau med Danmark. Lidt dyrere for frugt. På vej ud af Reykjavik mod nord lå en Bauhaus, hvor vi også stoppede og købte en køletaske, så vi kunne have kolde sodavand og holde frokosten nogenlunde nedkølet.

Da vi tidligere havde besøgt Island i 2016 og dengang havde overnattet i Reykjavik og været omkring 'Golden Circle' og Snæfellsnes halvøen, valgte vi ikke at genbesøge disse steder. Den rejsebeskrivelse kan du læse i 'Rejsebeskrivelse – Island (sydvestlige del) - 2. til 6. maj 2016'.

I fuld sol satte vi kursen mod Vestfjordene og den vestlige spids, Breiðavik. Den første del af ruten foregik på hovedvej 1. Her må man køre 90 km/t og skal være opmærksom på de mange fartkameraer på ruten, og at tunnellerne altid har fartkameraer. Det er dyrt at få en fartbøde på Island. Hovedvej 1 løber hele vejen rundt om øen, men er generelt en meget kedelig oplevelse. Vi valgte i hvert fald i størst muligt omfang at undgå at køre på den, hvis vi kunne finde alternativer.

Da vi kom nord for Borgarnes, drejede vi fra ved vej 60 og fulgte den videre. Her begyndte naturen at blive mere interessant. Vi skulle en tur op over højlandet og landskabet blev her mere råt, hvor vi så masser af får – og dem så vi generelt mange af over hele øen. De går frit rundt på hele Island i sommermånederne og passer sig selv. Når vinteren så nærmer sig, bliver de drevet sammen og indhegnet ved gårdene, så de kan fordres med høg, som stort set var den eneste form for

landbrug vi så. På mange græsmarker var høet blevet slået og presset til baller.

Efterhånden som vi nærmede os det nordøstlige hjørne af Island, blev fjordene dybere og fjeldene højere. Ufatteligt mange flotte syn og ufatteligt mange både små og store vandfald løber ned fra fjeldene alle steder. Meget imponerende, at så meget smeltevand kommer fra toppene så langt henne på sommeren.

Vi holdt ind et par gange undervejs for at få lidt frokost og lidt kaffe/te. Det var ikke svært at finde et sted med en flot udsigt.

Omkring 18.30 ankom vi til vores overnatningssted Hotel Breiðavik efter at have taget de sidste 20 kilometer på en ganske udmærket grusvej. Hotellet lå godt skjult i en lille bugt med udsigt over havet. Vi havde booket et gæstehus med egen indgang og udsigt over havet.

Oplysninger om alle vores overnatningssteder samt spisesteder er samlet bagerst i rejsebeskrivelsen.

Efter at have indlogeret os, fik vi en meget lækker middag i hotellets restaurant. Et ganske udmærket spisested med få, men gode retter.

Tyve kilometer fra hotellet ligger fuglefjeldet Látrabjerg, hvor mange havfugle yngler, herunder søpapegøjer/lunder. Da de er nemmest at se i tidsrummet fra 20 til 22, hvor de kommer hjem til rederne efter at have været

på fangst det meste af dagen, valgte vi at køre ud til Látrabjerg efter aftensmaden. Da midnatssolen stadig var fremme på det tidspunkt, skulle vi ikke bekymre os om, at det blev mørkt. Derimod satte det ind med en smule regn.

Søpapegøjerne var på Látrabjerg, og det var første gang for os begge, at vi så denne sjove fugl. De landede få meter fra stien fra os, og viste sig gerne frem. Selvom vejret var lidt vådt, tog vi alligevel en del billeder og videoer. Men regnen betød desværre, at vi ikke gik en længere tur på Látrabjerg for at se nogle af de andre ynglende fugle. Hvis du er fugleinteresseret, så sæt gerne nogle timer og måske en hel dag af til at udforske Látrabjerg. Vi synes, vi har et besøg mere til gode her!

Med hovedet mættet med en hel dags nye indtryk, tog vi retur til hotellet og nød solnedgangen over havet, før det var tid til en god nats søvn.

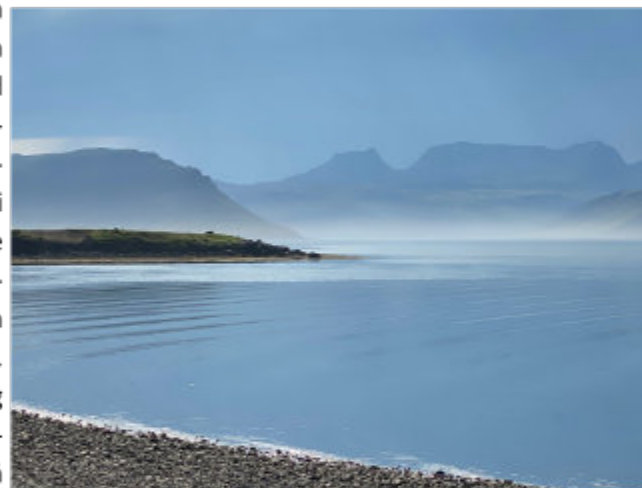

Dag 2: Breiðavík til Hólmavík – den 31. juli 2021

Vi vågnede til pragtfuldt solskin, og bekkasinerne susende over hovedet på os en med lyden som en gammel tysk Stuka styrtbomber. Hannerne bruger deres svingfjer til at fremkalde en dyb rumlen, når de dykker for at markere deres territorie.

Vi fik lækker morgenmad på hotellets restaurant, så vi var godt fyldt op til dagens videre tur. Vi havde pakket vores to kufferter om, så vi havde alt, hvad vi skulle bruge i dagligdagen i den ene kuffert, således at vi kun behøvede at tage én kuffert med ind, når vi overnattede.

Vi satte kursen videre rundt om Vestfjordene med første mål, Patreksfjörður, en lille fiskerby placeret smukt i fjorden. Vi gjorde ikke stop i Patreksfjörður, men kørte en tur igennem byen. En meget hyggelig lille by, som vi sagtens kunne finde på at overveje at overnatte i en anden gang.

Flere steder i fjordene er store runde bassiner placeret flydende på vandet til en eller anden form for havbrug. Vi holdt også udkig efter hvaler, men fik ikke øje på nogen. Men det blev til et par sæler, som lå og soled sig på nogle sten.

Derefter gik turen op over fjeldet og mod Bildudalur, som også er en lille hyggelig fiskerby i Arnarfjörður. I Bildudalur stoppede vi ved 'The Icelandic Sea Monster Museum', som er et lille, men meget seriøst museum, som

beskriver observationer af søuhyrer omkring Island de sidste 100 år. Museet ligger i et gammelt bådhus eller lign., og indeholder rigtig meget materiale om søuhyrer. Og manden, som driver museet, er meget entusiastisk. Museet har også en lille café, hvor vi købte kaffe/te og kage. Hvis man kører forbi Bildudalur, så er museet et godt sted at tage en lille pause. Og entréprisen er lav.

I Vestfjordene kørte vi tit først 10-20 kilometer ned i bunden af fjorden på den ene side for at køre de samme 10-20 kilometer ud af fjorden på den anden side, når vi rundede bunden. Derefter følger ofte en stigning over den sidste del af tangen, hvorefter det hele gentager sig i næste fjord. Og den ene fjord med de høje fjelde er smukkere end den næste. Det er virkelig flotte naturoplevelser at køre frem og tilbage i de dybe fjorde, så hvis vejret ellers er godt, så skal du unde dig turen rundt om Vestfjordene fremfor at tage hovedvej 62 ud af området igen.

Dagens store seværdighed var Dynjadin vandfaldet, som ligger mere eller mindre midt i Vestfjordene. Så efter en tur op over endnu et fjeld og flere kilometer på grusvej, som var godt våde af gårsdagens regn, ankom vi til Dynjadin med en totalt tilmudret bil. Og selv om vi syntes, vi havde kørt rundt næsten alene på vejene, var parkeringspladsen foran vandfaldet fyldt. Andre havde tilsyneladende også fundet vej.

Dynjadin er et smukt bredt vandfald, hvor vandet falder lodret ned over en bred klippeside. Helt op til foden af vandfaldet er nogle hundrede meters gåtur op ad, men vandfaldet kan også sagtens ses på

afstand. Et stykke op ad stien er handicapvenlig belægning, så du kan køre op med kørestol eller barnevogn. Og ved parkeringspladsen er gode, rene toiletter til fri afbenyttelse.

Vi gik hele vejen op til foden af vandfaldet og fik taget en del billeder. Det er imponerende, at der time efter time, dag efter dag kan blive ved med at løbe vand ned, selv når det er fire måneder siden at sne sidst er faldet.

Da det blev tid til frokost, ville vi gerne lidt væk fra alle menneskerne ved Dynjadin, så vi kørte videre nordpå ad rute 60 og ledte efter et fredeligt sted at pakke frokosten ud. Vi drejede ned ad rute 626 og kørte 500 meter, hvor vi kunne parkere bilen ved fjordens kant. Fint sted at spise lidt mad.

Resten af dagen gik med at køre ind og ud af bugter og fjorde på rute 60 og 61 mod Hólmavik. Selvom vi kørte igennem flere fjorde, så er det alligevel en forskellig oplevelse hver gang, og vi nød turen meget. På vejen rundede vi også Isafjörður, hvor vi fik tanket diesel og købt en is. I byen lægger flere store krydstogtskibe til, og der er færgeforbindelse til nogle af de andre områder i Vestfjordene.

Vejen hele vejen rundt om Vestfjordene til Hólmavik er ganske fine med enkelte strækninger med grusvej, som også er ganske god at køre på. Vi ankom til Hotel Finna omkring 18.30, hvor vi hurtigt fik tjekket ind. Det er faktisk det eneste hotel i byen, og har alle de nødvendige faciliteter. Vi forhørte os lidt om spisemuligheder, og det viste sig, at Hólmavik kun har én reel restaurant, og den ligger i forbindelse med 'Museet for heksekunst på Island'. Vi var heldige at få et bord på restauranten, som ellers var fyldt. Så det er en god idé at booke et bord på forhånd. Men en ganske god restaurant med god mad. Vi fik lækre lammesteaks. Lam er ellers ikke noget, Heidi er vild med, men kødet smager sødt og godt af timian, som fårene går og spiser på fjeldene, så kødet smager slet ikke af 'uld'.

Efter middagen tog vi en tur rundt på det lille museum, hvor vi lærte meget om heksekunst på Island og de forskellige hekseforfølgelser, som er foregået gennem tiden. Vi fik en fyldig guidebog udleveret med tekst på engelsk (fås

også på tysk eller fransk), så vi kunne forstå skiltene ved de forskellige genstande. Igen en overkommelig billetpris og et besøg værd, hvis du alligevel er på restauranten.

På vej tilbage til hotellet gik vi en tur ved havnen og i byen. Hólmavik er en lille by, så den er hurtig at se. Efter en kop kaffe/te gik vi i seng mættet med en masse synsindtryk og god mad.

Det nordlige Island - Nordlandet

Dag 3: Hólmavik til Olafsfjörður – den 1. august 2021

Inden vi kørte videre fra Hólmavik, kørte vi forbi den lokale tankstation og fik vasket bilen ren for støv og mudder. På de fleste islandske tankstationer er det muligt gratis med en lang børste tilsluttet en vandhane at få vasket bilen ren for mudder og snavs. Efter kørsel på våde grusveje er det en rigtig god idé.

Fra Hólmavik fortsatte vi sydpå af rute 61 og videre af rute 68 mod øst. En god tur, hvor vi var heldige at køre i et hul i skyerne hele vejen, så vi befandt os i sol, mens masser af skyer viste sig i det fjerne.

Vi fulgte rute 68 hele vejen til hovedvej 1, som vi derefter tog videre øst på. Dagens første destination var fuglefjeldet Hvitserkur. For stadig at opleve noget, kørte vi fra hovedvejen og tog vej 72 og 711 rundt om halvøen, hvor fuglefjeldet var placeret. Ikke en tur, som gav de store oplevelser, så den kunne vi godt have undværet. Vejen er desuden en af de dårligste, vi har kørt på.

Selve Hvitserkur er et lille fritstående fuglefjeld, som står 50-100 meter fra kysten. Her var ynglende mallebukker, svartbager, rider og havterner, og i luften så vi flyvende mallebukker og havterner. Selve fuglefjeldet bød ikke på så meget andet, end du kan finde andre steder på Island.

Fra Hvitserkur kørte vi sydpå ad rute 717 ned over Borg, hvor en gammel borg, Borgavirki, ligger i et udsøkket krater. Det har muligvis været brugt som tilflugtssted for en vikinghøvding eller en røverbande. Her fandt vi også en bænk, hvor vi spiste dagens frokost.

Herefter satte vi kursen mod Glaumbær, som har den bedst bevarede tørvegård på Island. Det var den måde, som vikingerne byggede huse på, da de kom til Island for 1000 år siden, og den byggestil har holdt ved i flere hundrede år. Glaumbær var beboet indtil 1940'erne, hvorefter det så blev

museum. Flere huse er her bygget sammen, og væggene består af stablet græstørv, men taget er lavet af rigtige græstørv. Indvendigt er nogle af rummene med fast gulv og vægge af træ, mens andre af rummene, såsom køkken og bryggers er med jord

eller stengulv og de rå tørrevægge. Her har boet en familie med et antal børn og en række tjenestefolk.

Glaumbær gav et meget godt indtryk af, hvordan oprindelige islandske huse så ud. Glaumbær huser også en café med masser af forskellige islandske kager, som vi lod os rigeligt forsyne af. Både entré og kagepris ligger på et overkommeligt leje. Hvis du skal til den del af Island, skal du ikke snyde dig selv for et besøg i Glaumbær.

Fra Glaumbær satte vi kurs nordpå mod byen Siglufjörður, hvor første sæson af den islandske serie 'Trapped' foregår. Da vi ankom til Siglufjörður søndagsfesten i gang i byen med levende musik på byens torv, og det meste af byen var fyldt med mennesker. Det er en lille hyggelig by med flere gamle huse. Vi gik en lille tur rundt i bymidten og langs havnen. Da der var byfest, var det ikke til at finde plads på en café eller restaurant, så det blev bare ved kigget. Vi kunne ikke umiddelbart genkende byen fra serien, men måske vi kan det, hvis vi genser den.

Vi kørte dernæst videre til nabobyen Olafsfjörður, som vi kunne komme til ved at køre igennem en 8 kilometer lang tunnel, som stort set førte hele vejen til byen. Her havde vi lejet en hytte ved fjorden. Da vi havde installeret os i hytten, var udfordringen at finde noget at spise. Da det var søndag, var

supermarkedet lukket, da vi ankom, så vi kunne ikke købe nogle ingredienser til at lave mad selv. Men det lykkedes at finde den eneste restaurant i Olafsfjörður. Her fik vi et ganske udmærket måltid mad.

Olafsfjörður er en rigtig hyggelig by, som ligger meget smukt i bunden af en lille fjord med stejle fjelde til alle sider. Hytterne ligger dejligt, og vi kunne frit låne kanoer og robåde til en sejltur på fjorden, hvis vi altså havde tid. Hver hytte har også en udendørs spa, som kan benyttes. Hvis du er på disse kanter, kan Olafsfjörður anbefales som overnatningssted. Og vil du til andre restauranter end den ene, er det bare at køre til Siglufjörður eller i den anden naboby Dalvík.

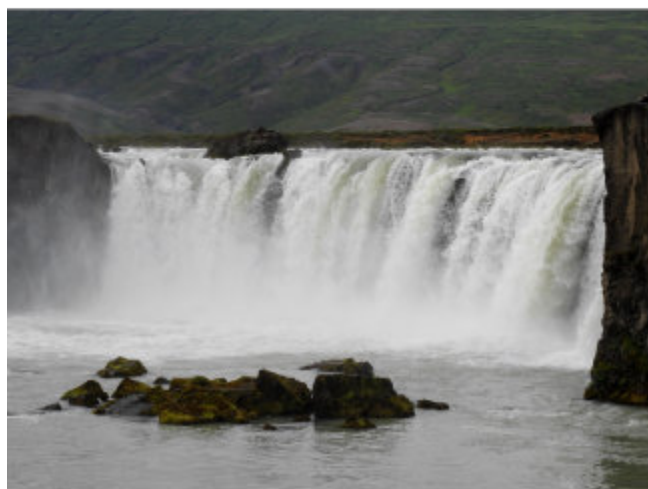

Dag 4: Olafsfjörður til Mývatn - den 2. august 2021

Efter at have spist morgenmad og pakket bilen kørte vi videre mod Mývatn. Vi startede ad rute 82 mod Islands næststørste by, Akureyri. Den første by, vi kom til, var Dalvík. Vi kunne konstatere, at her ligger flere restauranter, så hvis vi havde kørt 20 kilometer aftenen før, havde vi haft flere muligheder for at finde noget aftensmad. Men det vi fik i Olafsfjörður var udmærket, så ingen fortrydelse. Vi gjorde ikke stop i Dalvík, men fortsatte videre sydpå langs kysten med udkig til smukke fjelde på den anden side af fjorden.

Da vi kom til Akureyri, var byen helt stille. Selvom det var mandag, var alle butikker lukket, da det var national fridag, commercial day. Det betød, at Akureyri var helt uden liv. Vi gjorde holdt ved havnen, men alt var lukket og slukket, så det blev bare et kort stop. En by som ligger smukt i bunden af fjorden, men den del vi så af byen fandt vi ikke specielt spændende. Hvad skal man også med by og butikker, når man har storslået natur?

Når man skal videre østpå ad hovedvej 1, kan man vælge at tage den helt nye tunnel gennem bjerget. Her skal man betale online for at køre igennem. Vi valgte at tage den gamle vej 83/84 videre for også at se noget, og da man kun sparer omkring 20 kilometer ved at køre igennem tunnelen.

Da vi igen var på hovedvej 1 fortsatte vi videre mod Mývatn. Undervejs gjorde vi dog holdt ved det store vandfald, Goðafoss. Det er en virkelig turistattraktion, og det er muligt at parkere på flere store p-pladser med toiletter. Vandfaldet kan ses både på den

ene og anden side af floden. Det er et meget bredt vandfald, hvor rigtig meget vand kommer igennem. Med masser af udkigspunkter er det muligt at få taget rigtig gode billeder. Vandfaldet er bestemt et must, når du er på vej rundt om Island.

Fra Goðafoss kørte vi videre ad hovedvejen, og efter et stykke tid drejede vi nordpå ad rute 845 for at komme en tur langs elven Laxá. Det krævede nogle kilometer nordpå, hvorefter vi drejede af ad Staðarbraut. Lige før Laxá kørte vi sydpå langs floden. En ganske god grusvej med masser af natur og fugle. 10-15 km nede ad vejen holdt vi ind på en mark ned til floden, hvor vi spiste frokost. Her var masser af spændende fugle at se på i vandet og i luften. En omkørsel, som klart kan anbefales med mageløs natur og fugle. Efter frokosten fortsatte vi videre ad vejen sydpå, som blev smallere og smallere for til sidst bare at ende i to hjulspor efter yderligere 15 kilometer. Godt nok havde vi en firehjulstrækker, men vi valgte alligevel at vende om og køre den samme vej tilbage,

da vi ellers skulle køre yderligere 5-8 kilometer, før vi ville komme ud til en større vej, og der hvor vi endte, førte hjulsporet ud i et område med vand. Vi ville ikke risikere at sidde fast – og da slet ikke et sted uden synderlig mobilforbindelse.

Tilbage igen på asfalten kørte vi ad rute 87 hele vejen til Mývatn, myggesøen, hvor masser af ænder og spændende fugle yngler. Da vi ankom til søen, var det ved at være sidst på eftermiddagen, og vi kørte en tur rundt om søen mod uret for at danne os et indtryk af området. På den sydlige del af søen gjorde vi et stop ved Skútustaðagígar, hvor vi så et større antal

pseudokraterer. Et pseudokrater er ikke et rigtigt krater, selvom den har en flot pyramideform, og som regel med en sammenfalden midte. De opstår, når flydende varm lava strømmer over fugtige og våde områder og presser jorden nedad. Når vandet fordamper, og denne damp bliver fanget under lavaen, hvilket udvikler et stort tryk. Når dette tryk bliver for stort, udløses dampekspllosioner, som danner disse fascinerende pseudokraterer. Vi så også en del fugle fra toppen af pseudokratererne.

Derefter kørte vi til vores overnatningssted, Dimmuborgir Guesthouse. Et ganske hyggeligt sted, som ligger helt ned til søen. Her fik vi vores eget gæstehus.

For aftensmad kørte vi til Reykjahlíð, som er en lille landsby lidt længere nordpå ved søen. Her fandt vi den ganske udmærkede restaurant Gamli Bærinn.

Efter aftensmaden kørte vi en tur til Dimmuborgir, som er et parkområde en afmærkede gå-ruter, hvor vi så forskellige former for flotte lava-aflejringer og formationer. Derefter tog vi en tur til søen, og gik en tur i området ved parkeringspladsen Höfði nord, hvor en fin sti løber rundt i den lille løvskov. Også her fandt vi fugle at se på. Ved søen så vi mange spændende fugle med unger: Pibeand, Bjergand, Spidsand, Islandske hvinand, Troldand, Sortand, Gråand, Grågås, Sangsvane, Islom, Toppet lappedykker, Vindrossel og Nordisk lappedykker!

Dag 5: Mývatn til Skjálftavatn - den 3. august 2021

Efter en rigtig god morgenmad på Dimmuborgir Guesthouse gjorde vi klar til at køre videre. Vi startede med at tage flere kig ved søen efter fugle, og var blandt andet ved besøgscenteret, hvor også Sigurgeir's Bird Museum ligger. Desværre var museet endnu ikke åbnet, så det så vi ikke. Men vi fik spottet flere fugle på vandet og ved nogle af de små omkringliggende søer.

Fra Mývatn fortsatte vi turen mod de underjordiske grotter, Grjótagjá, som tidligere har været brugt som termiske bade. I grotterne står krystalblåt varmt vand, og vi kunne sagtens forestille os, hvordan det kunne have været brugt som et varmt bad i vikingetiden eller middelalderen. Temperaturen på vandet er nu så høj, at det er for varmt at bade i.

Den termiske varme ligger i hele området tæt på jordoverfladen, og ikke langt derfra ligger et termisk område ved Námafjall, Hverir, hvor man har udvundet svovl. Området kaldes også Helvedes Køkken! Her fik vi vores lyst styret for at se varme mudderkilder, dampende svovlskyer og spruttende kogende vand. Lidt af et månelandskab med de flotteste farver. Det er altid et besøg værd at tage forbi de termiske områder, da de er så meget anderledes, end det vi er vant til og meget fascinerende.

Lige overfor Hverir ligger det udslukte vulkankrater Stóra-Viti fra 1724. Det

er muligt at køre næsten hele vejen til toppen, hvorefter vi skulle gå et lille stykke op ad siden for at få den fulde udsigt ned i krateret og til den flotteste blå sø. I solskin og stille vejr spejler himlen sig i det blanke vand.

Bestemt et besøg værd. Herfra kunne vi også se ud over det store vulkanområde Leirhnjúnkur og Krafla, hvor det er muligt at komme på heldagsture.

Fra Viti kørte vi videre ad hovedvej 1 mod vandfaldene Dettifoss og Selfoss. Efter et stykke tid drejede vi til venstre ad vej 862, som kører ud over lavasletten.

Dettifoss og Selfoss ligger midt i lavasletten. Vi parkerede på en stor parkeringsplads og gik først til Dettifoss. Det er en gåtur på omkring en kilometer hen over lava og grus. Så du skal være OK gående for at kunne gennemføre. Turen kan ikke gennemføres i kørestol eller med klapvogn/ barnevogn.

Dettifoss er et højt vandfald på 45 meter, hvor vi kunne stå på flere forskellige platforme og få et godt udsyn til selve vandfaldet. Vi var så heldige at se en fin regnbue over floden og vandfaldet.

Selfoss er et mere bredt vandfald og minder en del om Goðafoss i udseende.

Både Dettifoss og Selfoss er imponerende, da det er utrolige mængder af vand, som løber fra vandfaldene, specielt taget i betragtning af, at det var i august, hvor sne ikke har faldet flere måneder.

Vi kørte videre mod Hljóðaklettar ad vej 862, og gjorde stop undervejs på en rasteplass med pragtfuld udsigt over nationalparken Jökulsárgljúfur Þjóðgarð. Her spiste vi en fin frokost på bagsmækken af bilen og holdt Heidis

fødselsdag. Solen skinnede, og det var næsten vindstille. En meget smuk udsigt, og et dejligt sted at spise frokost.

Vi kørte videre til Hljóðaklettar, som er et interessant område med basaltklippeformationer, som giver de flotteste mønstre med sekskantede søjler. En form, som lavaen er størket i helt naturligt. Ligner noget, som er hugget ud i klipperne af en billedhugger. Vi valgte at parkere bilen ved den nedre p-plads og ikke den nye plads, som er lagt på toppen.

Fra parkeringspladsen tog vi en markeret gåtur rundt i området, hvor vi så adskillige flotte formationer. Turen rundt er noget krævende med lidt (ufarlig) klatring på klipperne, så turen kan ikke gennemføres, hvis du er dårligt gående, mens børn sagtens kan gennemføre turen. Ruten rundt er 2-3 kilometer. Du skal ikke snyde dig selv for at se de smukke og usædvanlige formationer af basalt.

Efter gåturen i Hljóðaklettar fortsatte vi videre ad rute 862 mod Ásbyrgi og den lille sø Botnstjörn. Området er sunket i landskabet og ligger på den måde 90 meter under resten af landskabet. Sagnet siger, at det er aftrykket af den ene hov fra Sleipner, Odins ottebenede hingst, som en gang kom forbi. Søen ligger i bunden af slugten og er omgivet af en lille birkeskov. I søen er adskillige fugle, og det hele er meget smukt og idyllisk. Hvis du kan undgå alt for mange børn og andre højtråbende sjæle, så er her forbavsende stille i området. Bestemt et besøg værd.

Efter en is, tog vi turen ad rute 85 mod vores overnatning, Skúlagarður Hotel, hvor vi overnattede i to nætter.

Ganske fint værelse, og god mad i restauranten. Til gengæld er her heller ikke mange andre steder i området at spise. Efter middagen tog vi en tur til den nærliggende sø, Skjálftavatn og langs flere elve tæt på hotellet. Her så vi flere fugle, og vi fik nogle gode billeder af Rødben, Stor kobbersnepe, Havlit, Småspove og en Storkjove.

Dag 6: Husavik - den 4. august 2021

Dagen stod i hvalernes tegn. Efter en god morgenmad på hotellet, hvor vi kunne få frisklavede pandekager, scrambled eggs og bacon, alt efter ønske, så satte vi kursen mod Husavik.

Vi havde på forhånd booket en hvalsafari og glædede os til at komme af sted. Flere firmaer holder til i Husavik med hvalsafari og alt efter lyst, kan man booke en gummibåd, en gammel fiskekutter eller en sejlbåd. Vi havde booket en tur på en ombygget skonnert, Ópal, som nu foruden sejl, havde elmotor, som gjorde at den var mere miljørigtig, ligesom den også var stort set lydløs. Det skulle betyde, at det var nemmere at komme tæt på hvalerne. Vi havde booket sejladsen hos North Sailing. Da der er meget rift om disse safarier, er det en rigtig god idé at booke turen hjemmefra.

Husavik er en gammel fiske- og hvalfangerby, hvor havnen spiller den centrale rolle i byen. Vi skulle først af sted på sejlturen kl. 14, så vi havde rigelig tid til at se på byen. Vi tog en tur på hvalmuseet, som også ligger ved

havnen. Her fik vi en god introduktion til alle de forskellige hvalarter, som findes, både omkring Island og andre steder. Museet indeholder masser af skeletter fra hvaler, og blandt andet et helt skelet fra en blåhval. Et meget interessant museum, som bestemt er et besøg værd.

Derefter fandt vi en lille café ved byens bager, hvor vi fik lidt frokost i form af sandwich og brød. Så var vi ellers klar til en tur til søs.

Inden vi gik ombord på båden, og det gælder alle hvalsafariture,

skulle vi have udleveret en overlevelsesdragt og iføres dragten. Vi fik hoppet i dragten og steg ombord på båden.

Skonnerten var pæn stor, og alle fandt en plads på dækket. Det taget en halv times sejladt at komme ud til, hvor hvalerne holder til i bugten. Undervejs fik vi en masse information om hvalerne fra guiden. En meget engageret ung spansk kvinde, som netop var taget til Island på universitetet for at studere hvaler. Det var tydeligt, at det var noget, hun brændte for. For at se hvaler er det afgørende, at kaptajnen har en god fornemmelse for, hvor hvalerne måske er. Ligeledes er de også i kontakt med de andre både i området. Firmaet, som vi sejlede med, har en succesrate på over 90% på deres safarier – sagde de.

Efter tre kvarter havde vi den første hvalinden for rækkevidde. I området er det primært pukkelhvaler, som svømmer rundt. Den første gang den brød overfladen var den måske 100 meter fra skibet, men langsomt sejlede kaptajnen tættere på, og

sidste gang den kom op, var vi blot 20-30 meter væk. Kaptajnen skal gætte på, hvor hvalen kommer op næste gang. Den skal typisk op til overfladen og have luft efter 5-10 minutter. Og når den så dykker igen, er det, at man kan være heldig at få et billede med halen i vejret. Vi var heldige – flere gange!

Efter hvalen havde vært oppe nogle gange, sejlede skipper videre til en anden lokation. Her var vi også heldige at få endnu en pukkelhval tæt på. Og den nåede inden for en afstand af 10 meter fra båden. Et meget stort og imponerende dyr.

Derefter var tiden ved at være gået, og lige som skipper svingede skonnerten rundt, dukkede en flok delfiner op. Delfinerne ses af og til omkring Husavik, men langt fra på hver safari. Det er den art, som kaldes hvidnæsede delfiner. De svømmede et stykke ud for båden og lavede hop og spring. Selvfølgelig lagde skipper båden, så vi fik den bedst mulig udsigt, selvom vi egentlig var på vej tilbage. Og endelig, da delfinerne forsvandt, dukkede endnu en pukkelhval frem, som lige mente den skulle vinke en sidste gang med halen.

Og så gør det jo heller ikke noget for turen, at det hele var i solskin og næsten vindstille.

På vejen tilbage serverede guiden varm kakao med rom og kanelnegle. Og sejlene på skonnerten blev sat med hjælp fra de gæster, som gerne ville prøve det.

Alt i alt en fantastisk sejlads, som vi gerne gjorde om igen. Vi synes det var en helt speciel oplevelse at sejle med den gammel skonnert, og med så meget plads ombord er det også nemmere at skulle betjene kamera uden at tingene bliver våde, sammenlignet med, hvis vi havde taget gummibåden, som sikkert kan noget andet. Men det ville i så fald blive uden Heidi, som slet ikke er glad for vand og for at sejle!

Vel tilbage i havnen fik vi smidt vores overlevelsesdragt og afleveret dem tilbage.

Inden vi sejlede ud, havde vi booket et bord på restaurant Gamli Baukur. Det er en god idé at booke bord i forvejen, da alle skibene fra hvalsafarierne ankommer til Husavik løbende, hvorfor rigtig mange gæster kommer og vil have aftensmad samtidig.

Vi fik en meget lækker middag, inden vi satte kursen tilbage til Skúlagarður Hotel.

Østlandet

Dag 7: Skjálftavatn til Egilsstaðir - den 5. august 2021

Efter endnu en god morgenmad på hotellet pakkede vi bilen og begav os videre mod Egilsstaðir.

Vi startede ad rute 85 med kurs mod øst. Efter et stykke tid svingede vi ind over Rævesletten (Melrakkasletta). Et stort øde område med lavasletter, øde marker og stejle bakker. Hvis du har tid, så køр endelig den vej.

Vi fortsatte ad rute 85, da vi nåede på den anden side af Rævesletten, sydpå langs kysten. Dog havde vi en først en afstikker, hvor vi gerne ville se Raudanes – som skulle være nogle flotte klippeformationer i en lille bugt. Men vi gik forkert, og efter at have gået en time, så endte vi med at køre igen. Dernæst tog vi en afstikker ud ad rute 869 gennem Þorhöfn og Langanes for at finde nogle fuglefjelde. Desværre fortsatte vi ikke langt nok ud på næsset, hvor vi senere opdagede, at en stor sulekoloni lå, som vi ellers gerne ville have set. Men vi fandt et sted med udsigt over vandet at spise frokost – og vi så også flere fine fugle.

Turen rundt ad rute 85 sluttede ved rute 1, som vi så fulgte et stykke, før vi

svingede mod Stuðlagil ad rute 923. Den fører videre ad en grusvej, som vi kørte ad i 10 km for at nå til Stuðlagil i Jökuladalur. Her skulle vi vælge, om vi vil parkere på den østlige parkeringsplads på den modsatte side af floden eller den vestlige. Fra den

Østlige p-plads skulle vi gå 2 kilometer frem til slugten, mens vi ville være selve slugten fra den vestlige p-plads. Vi valgte den vestlige. Her er en ståltrappe med 100 trin et stykke ned ad skrænten, hvorefter den ender i en udsigtsplatform, hvor vi kunne se hele vejen ind i slugten.

Det er også muligt at komme endnu tættere på og kravle ud på en klippe midt i slugten. Det prøvede vi dog ikke, da det skal foregå fra den østlige p-plads. Alt i alt et imponerende sted i solskin, når solen skinner på de hexagonale/sekskantede basaltøjer og det turkisblå vand i elven, som løber gennem slugten.

Efter at have spist en vaffel fra den lille bod på p-pladsen besluttede vi at fortsætte sydpå ad Jokuldalsvegur og videre ind over højfjeldet ad rute F907 og Austurleið. Det er en rute, som kan køres på om sommeren og med en firhjulstruktet bil. Vi så Gletsjerdalen og den mindste kirke og kirkegård på vejen, inden det begyndte at regne.

Grusvejen, som mere var bare et hjulspor blev hurtigt fyldt med vand, men bilen havde ingen problemer med at køre igennem. Det var mest et spørgsmål om at finde en vej udenom de dybeste huller og spor. På den tur, mødte vi kun et par andre biler. Da vi nåede afslutningen af ruten, begyndte det at klare op igen.

Fjeldruten slutter ved dæmningen Kárahnjúkar, som er et kæmpe projekt med reservoirer til opsamling af smeltevand.

Dæmningen er årsagen til, at Stuðlagil er blevet synlig, da de klipper ellers lå under flodens vand, men efter at floden er blevet dæmmet op, er vandstanden sunket 30 meter.

Fra dæmningen fulgte vi rute 910 og krydsede dermed det yderste højland og fik et kig til Vatnajökull og Snæfell – det højeste fritstående bjerg på Island (1.833 meter). Vores mål var søen, Lagarfljót, som er 30 kilometer lang. Vi fulgte ruten nordpå langs søens vestlige side ad rute 931 frem til vores overnatningssted på Setberg Guesthouse, som ligger 8 kilometer udenfor Egilsstaðir. Overnatningen var en helt ny hytte, som ligger ved en gård med udsigt over floden. Hytten rummer alt, hvad vi havde brug for i form af seng, køkken og bad/toilet. Ganske fin overnatning.

Den nærmeste by fra overnatningsstedet er Egilsstaðir og Fellabær, så vi kørte ind til Egilsstaðir og fandt noget aftensmad. Det blev til en helt simpel middag på en café. Udmærket, men ikke noget specielt.

Resten af aftenen tilbragte vi i hytten godt trætte efter en lang dag med mange flotte oplevelser inkl. mange kilometer både i bilen og i benene.

Dag 8: Egilsstaðir til Neskaupstaðir - den 6. august 2021

Dagens program stod på tur rundt om søen Lagarfljót og besøg i byerne Seyðisfjörður og Borgarfjörður. Så vi kom op og fik morgenmad og gjort bilen klar. Den var helt nyvasket fra aftenen før.

Inden vi kørte mod Seyðisfjörður skulle vi lige se lidt nærmere på lokalområdet og kørte rundt om søen Lagarfljót. Vi startede med et besøg ved vandfaldet Hengifoss, som ligger på den vestlige side af søen i den sydlige ende. Vi parkerede

bilen på den tilhørende p-plads, og så begav vi os op mod Hengifoss. Det er en tur på et par kilometer til vandfaldet og en stigning på 130 meter. Midtvejs til Hengifoss ligger et mindre vandfald, Litlanesfoss, som vi passerede. Litlanesfoss er omgivet af smuk søjlebasalt. Turen op til vandfaldet foregår ad en fin sti – men det er en hård gåtur, som kan mærkes i lungerne, og husk en vandflaske. Hengifoss er et meget flot vandfald med et frit fald på 118 meter ned over en klippe med jernholdige lag, hvilket sker specielt flot ud i solskin. Det kan bestemt anbefales at besøge Hengifoss, hvis du er i området. For øvrigt blev vi belønnet af en fantastisk udsigt over Lagarfljót fra toppen.

Efter vandfaldet besøgte vi ruinerne af et gammelt kloster, Skriðuklaustur. Klosteret er tilbage fra sen vikingetid eller tidlig middelalder. Kun grundplanen er tilbage fra klosteret. Skriðuklaustur ligger ved den islandske forfatter Gunnar Gunnarssons hjem – som også er indrettet som museum i et arkitektonisk interessant hus fra 1939. Vi var dog ikke inde i det.

Herefter kørte vi mod nord på den østlige side af søen. Det er et område på Island, hvor det største samlede skovareal er, Hallormsstadarskógur. Op mod 70 træsorter er i skoven. Et anderledes område i forhold til resten af Island. Og på strækningen er flere steder en fantastisk udsigt over Lagarfljót. Søen var blikstille under vores besøg, og det gav nogle flotte spejlinger i vandet.

Da vi kom frem til Egilsstaðir satte vi kursen mod Seyðisfjörður. En fantastisk flot tur op over høje bjerge og ned på den anden side mod kysten. Turen på toppen af fjeldet er med udsigt til lavasletter, søer og bjergtoppe med sne. I hvert fald i solskin er det en meget smuk og alletiders oplevelse. Det er også et område, hvor vi kunne have været heldige at se nogle af de 1000 rensdyr, som findes på Island. De holder til i den østlige del af landet især ved højlandet nord for Vatnajökull og helt til Egilsstaðir. Vi så dog ingen rensdyr på vores tur.

Seyðisfjörður er også et område med skisport om vinteren, og vi så flere løjper og skilifte på vejen mod byen. Det allersidste stykke til byen er en række hårnålesving ned ad fjeldet til kysten. Her er udsigten over byen fantastisk. Byen ligger

ved en lille slugt mellem fjeldene med vandfald løbende ned fra toppen på alle sider – det ser ud som om, bjergene bløder vandfald. Seyðisfjörður ligger meget smukt placeret og er en af de smukkeste byer på Island, vi har set. Det er desuden her anden sæson af Tv-serien 'Trapped' foregår.

Vi kørte en hurtig runde i byen, hvorefter vi parkerede bilen ved en smuk kirke. I midten af byen ligger en form for gadekær dannet af udløbet fra en elv, og langs det ligger gamle restaurerede huse med restauranter og små butikker. Vi fandt en hyggelig café, Kaffi Lara, hvor vi fik en god frokost-burger.

Efter frokost kiggede vi lidt på de forskellige små butikker. Flere med islandsk håndværk med strik, pels og træarbejde. Hvis du er til det, er her gode muligheder for at finde en gave eller to.

Byen er ikke særlig stor, så den er hurtig at overskue. Efter et par timer kørte vi retur igen. Kun en vej går til Seyðisfjörður, så vi måtte hele vejen tilbage igen til Egilsstaðir. Men det er lige så flotte syn, vi mødte på tilbageturen, så snyd ikke dig selv for en tur til Seyðisfjörður.

Fra Egilsstaðir kan man tage en anden vej, som ender ved byen Borgarfjörður. Igen en utrolig flot tur op over andre bjerge og fjelde. Og da vi lige var kommet op på toppen af fjeldet, standsede vi ved en stor p-plads, hvorfra flere vandrerruter ud i terrænet begynder – og hvor det er muligt at bruge et nybygget toilet, hvis ene væg ud mod bjergskråningen er af glas. Så kan du sidde i fred og nyde udsigten over Héradsflói! Hvis du er til vandring i fjeldet, er det et fantastisk område at gøre det fra. Vi kørte videre til Borgarfjörður, som er en lille by, som ligger i bugten Borgarfjörður Eystri.

Byen i sig selv har ikke meget at byde på, men vi fortsatte til den lille havn, Hafnarhólmi, som har et lille fuglefjeld.

På fuglefjeldet så vi søpapegøjer og forskellige mågefugle bl.a. Ride, Malemuk og Svartbag. Vi kom

rigtig tæt på søpapegøjerne, så det er et godt sted at få billeder tæt på af de søde fugle. Vi fik brugt et par timer på at se på fugle.

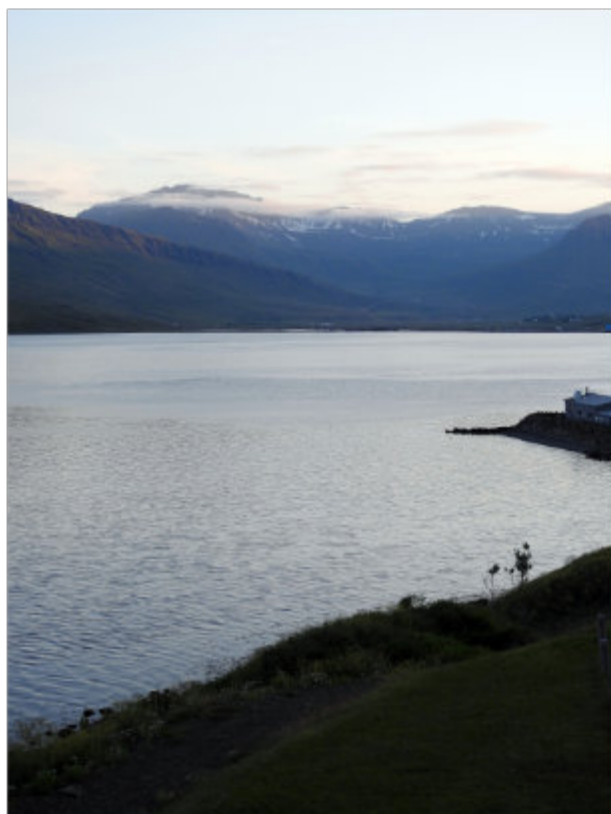
På vejen retur tændte en advarselsslampe pludselig i bilen. Noget var galt med 'Blue-Ad systemet'. Efter at have konsulteret bilens manual, kunne vi konstatere, at det er et tilsætningsstof, som alle dieselmotorer på Island kører med for at reducere forureningen. Når lampen tænder, betyder det, at man skal få påfyldt nyt Blue-Ad, og man har kun 300 kilometer, hvorefter bilen ikke vil starte længere. Vi fik slået op, at en afdeling af udlejningsfirmaet lå i Egilsstaðir, men at de lukkede kl. 18, og det var faretruende tæt på det tidspunkt. Så sømmet i bund og mod lufthavnen i Egilsstaðir. To minutter i kl. 18 var vi i lufthavnen og ved skranken, men alt var øde og ingen personale at se. Efter at have ventet nogle minutter ringede vi til det nummer, som stod i vores papirer. Vi fik fat på en mand, som forklarede at personale kun var i lufthavnen samtidig med ankomst og afgang af fly. Men han holdt til i Fellabær, så vi kunne bare smutte over broen og køre til hans værksted.

Vel fremme på værkstedet fik vi fyldt mere Blue-Ad på, og så vi var så klar til at fortsætte vores tur. Generelt er åbenbart store problemer med systemerne med Blue-Ad.

Vi havde reserveret et værelse på Cliff Hotel i Neskaupstaðir, som var en god times kørsel væk. Vi fortsatte ad Hovedvej 1 mod syd og drejede fra ad rute 92 ved Reyðarfjörður og kørte mod Neskaupstaðir. Det var blevet sent, så vi besluttede at finde et sted undervejs at spise aftensmad. Vi kørte ind i byen Eskifjörður for at se efter en restaurant. Efter at have kørt det meste af byen igennem, lå til allersidst en restaurant, Randulf's Sea House, hvor lige præcis ét bord var tilbage, heldigvis. En meget fin restaurant, som er interessant indrettet i et gammelt fiskerhus. Den kan godt anbefales, men husk hellere at bestille bord. På restaurantens første sal var en fotoudstilling om færøske fiskere på Island og et lille museum med indrettede værelser, som de så ud i datiden. Sjovt at se, hvordan tingene så ud for 100 år siden, og hvordan fiskerne levede dengang.

Omkring kl. 21 ankom vi til hotellet. Om aftenen har hotellet ingen personale, så vi skulle lukke os selv ind via en nøgleboks og finder derefter sit værelse. Et ganske almindeligt standardhotel med de faciliteter, som er nødvendige. Lige da vi ankom, så vi et par delfiner i fjorden, men så ikke mere til dem senere. Vi havde værelse med smuk udsigt over Nordfjörður.

Efter en lang dag gik vi hurtigt til køjs.

Det sydlige Island - Sydlandet

Dag 9: Neskaupstaðir til Höfn - den 7. august 2021

Morgenmaden på hotellet var en mere simpel omgang tag-selv morgenmad, hvor to unge piger havde stillet det hele frem. Men vi blev mætte og blev klar til den videre tur. Udtjekningen viste sig også at være selvbetjening ved blot at lægge nøglen i receptionen. Dejligt nemt.

Vi kørte retur mod rute 1 og videre sydpå, men stadig i Østlandet. Hurtigt blev vejret mere gråt og regnen meldte sin ankomst. Heldigvis var det den del af turen, hvor vi synes, der er mindst at se på, så det meste af dagens tur var alligevel bare planlagt til transport fra øst til syd.

Et stykke udenfor Breiðdalshreppur fandt vi et sted ved fjorden, hvor vi gjorde holdt for frokost. Heldigvis et tidspunkt, hvor det ikke regnede. Med frokosten med i køletasken er det nemt blot at holde ind og forsyne sig.

Efter at have spist fortsatte vi til Djúpvogur, hvor vi fik købt et par småting. Vi kørte til havnen, Gledivik, for at se Eggin, som er en kunstinstallation med æg hugget i granit fra mange islandske fugle. De står langs hele kajen. Lidt spøjst, men fint som en slags rækværk ud mod vandet.

Herefter fortsatte vi sydpå ad rute 1, mens vejret blev mere og mere gråt regnfuldt. Længere mod syd i Østlandet begyndte vi at se de første af Vatnajökulls gletsjere. En helt anden type landskab og natur.

Midt på eftermiddagen ankom vi til Gerði guesthouse. Her fik vi nøglen til vores hytte udleveret og fik os indkvarteret. Stedet lå langt fra alting, så vi valgte at spise på stedets restaurant, da vi ellers skulle køre minimum 40 kilometer for at finde en anden restaurant. Det valg fortrød vi heller ikke, da de lavede dejligt mad – og også mad andre valgte at køre for at komme til.

Dag 10: Höfn til Dyrhólaey - den 8. august 2021

Vi vågnede op til en pragtfuld solrig dag, som var i dimentral vejrmæssig modsætning til gårsdagens regn og gråvejr. Så vi skyndte os at få spist morgenmad på værelset, få pakket bilen og så af sted på oplevelser.

Dagens første stop var Jökulsárlón gletsjerlagune. Her løber en gletcher næsten helt ned til vejen i en sø, hvor is fra gletcheren brækker af i stykker. I det krystalblå vand, som spejler sig i den blå himmel, er det et fantastisk syn. Isbjergene har alle mulige størrelser, former og farver, og det tager noget tid at kigge på alle de forskellige isstykker. Nogle er helt sorte, andre hvide, mens andre er krystalklare. Under den blå himmel, det flotteste motiv. Man kan købe ture i gummibåd eller amfibiekøretøj, hvor man så sejler rundt mellem isbjergene. Bestemt ikke nødvendigt for at nyde oplevelsen. Vi var fremme allerede kl. 9, hvilket vi var glade for, da vi så havde stedet uden alt for mange turister omkring os. Det var muligt at få nogle flotte billeder uden personer på. Så det kan anbefales at være tidligt på færde.

Fra søen driver isblokkene ud i havet, hvor de så lander på stranden, Diamond beach. Her smelter de langsomt væk i sommervarmen, men det giver også nogle fantastiske billeder med havet i baggrunden og de dryppende isbjerge.

Fra isbjergene kørte vi til en lille kirke i Hofnes, som ligger lige ud til hovedvej 1. Det er en gammel tørvekirke, som blev bygget i 1883, og som

stadig er i brug. Landsbyen er helt fredeligt, og kirkegården består udelukkende af græs, og gravene er forhøjninger bygget af græstørv. På kirkegården er et træ plantet på hver grav, som "vokser fra hjertet af den begravede" og dermed strækker sig ud i nutiden – meget fin symbolik. En god oplevelse og et hurtigt besøg værd.

Derefter videre af rute 1. Vi ville have gået en tur ved Svínafellsjökull gletcheren, men vejen var lukket og al færdsel forbudt i området pga. risiko for sneskred og ulykker på isen. Men vi så tydeligt gletsjertungen, som strækker sig til tæt på vej 1. Vi så også mange andre af Vatnajökulls gletsjere ud mod vejen. Flotte syn!

Så turen gik herefter videre til Skaftafell, hvor en stor parkeringsplads venter ved besøgscenteret. Det er det eneste sted, hvor vi skulle betale for at parkere, og det nemmeste er at gøre det via deres hjemmeside. Ikke noget svimlende beløb.

Derefter gik vi til besøgscenteret og fik lidt inspiration til, hvor vi skulle gå hen.

Vi startede med at gå til gletchertungen Skaftafelljökull, hvor vi så gletcheren løbe ud i en lille sø, og også her brækkede is af i vandet, så små flotte isbjerge flød rundt. Vi ville have valgt turen op over klippen for at få udsigten oppefra, men fik valgt den forkerte rute, så kom til at stå ved foden af gletcheren i stedet. Så i stedet for en rundtur, så måtte vi samme vej tilbage, 1,2 kilometer.

Tilbage ved besøgscenteret valgte vi en

anden rute til Svartifoss, som egentlig var vores mål ved Skaftafell. Det er en tur på et par kilometer, hvor den starter med en god stigning – ret stejl og hård til tider, selvom stien dertil er fin. Halvvejs nåede vi til vandfaldet, Hundafoss, som kan ses tæt på fra en platform.

Svartifoss er et flot vandfald, som ligger midt i skoven. Da vi så det på afstand, så vi kun vandfaldet og skoven. Og vandfaldet kommer ud over de meget flotte sorte, basalt klipper. Det ser fantastisk ud i solskin.

Efter 7 kilometers vandretur meldte sulten sig, og vi købte frokost ved et økologisk grillsted, som lå ved besøgscenteret.

Mætte og trætte i benene kørte vi videre ad rute 1.

Da vi kom til byen Kirkjubæjarklaustur måtte vi stoppe flere gange. På den østlige side af hovedvej 1 ligger et område, Eldhraun, med pseudokraterer. Vi kørte lige over broen og så ned ad vejen Meðallansvegur, hvorefter kraterne ligger på højre side.

Fra kraterne fik vi øje på et interessant vandfald, som viste sig at hedde Systrafoss, så det måtte vi tilbage til byen at se på. Så tilbage over broen og hen til vandfaldet, som kræver en kort gåtur gennem løvskov op ad et fjeld.

Et meget smalt vandfald med virkeligt tryk på. Flot og lidt anderledes end alle de store vandfald, vi har stoppet ved.

Et par kilometer længere af rute 1 tog vi et sving til højre mod Fjaðrárgljúfur, som er en gammel og meget smuk kløft

med en flod i bunden. Det er muligt at gå en tur øverst på kløften og nå frem til en bro med udsigt over et vandfald. Vi holdt os dog nedenfor kløften og kiggede ind i den i stedet. Det er et meget smukt område, hvor vi godt kunne have brugt flere timer, end vi endte med at gøre.

Herefter satte vi kursen mod Vik, som er en mindre kystby med sorte lavastrande. Her foregår den islandske serie 'Katla', og flere steder i byen kan genkendes i serien. Især kirken, Reyniskirkja, som tydeligt set oppe på fjeldet. Vi gik en tur ved stranden og nød synet af klipperne Reynisdrangar, som er et af vartegnene i området.

Herefter fortsatte vi til Hotel Dyrhólaey, som ligger nogle kilometer uden for Vik ad hovedvejen videre mod syd. Et meget stort hotel med mange værelser og flere busser med turister. Havde vi vidst det, havde vi måske valgt et mindre overnatningssted. Men vi fik os indkvarteret og gik i restauranten, så snart den åbnede. Maden var ganske fin. Lige i baghaven ved hotellet ligger vulkanen Katla og troner over hele området. Lidt foruroligende ikke at vide, hvornår den en dag vågner igen med et brag!

Efter aftensmaden kørte vi til fuglefjeldet Dyrhólaey – dagens sidste mål. Den vestlige p-plads var ikke tilgængelig, da de var ved at bygge ny vej, så vi parkerede på den østlige. Herfra førte en kort gåtur hen til en klippe, hvor søpapegøjerne holder til. Og lige før solnedgang er de ekstra aktive, så vi fik en masse gode billeder – også af søpapegøjer med fisk i munden, som de flyver hjem med i pendulfart fra fangst i Atlanterhavet. Vi gik også en lille runde langs klippekanten, hvor vi så mange fine klippeformationer – bl.a. flere med 'vinduer' i. Vi så også en masse andre fugle i luften og på klipperne – bl.a. Ride, Svartbag, Gråmåge og på en klippe længere ude i vandet en Skarvkoloni.

Efter et par timers fotografering og fuglekiggeri blev det mere dunkelt, selv om lyset aldrig helt er væk på denne årstid. Men det blev for dunkelt til flere gode billeder, og derfor tog vi tilbage til hotellet.

Dag 11: Vestmannsøerne - den 9. august 2021

Dagens destination var Vestmannsøerne, som er en gruppe af øer, som ligger lige syd for Island. Øgruppen består af 15 øer samt et antal skær og klipper. Hovedøen er Heimaey, og den eneste som er beboet.

Vi havde bestilt en færgebillet hjemmefra, dog uden bil, da mange gerne vil til Vestmannsøerne om sommeren. Faktisk koster det ikke meget mere at tage bilen med, så hvis du gerne vil udforske øen på egen hånd, kan det være en god idé at have en bil med på øen. Vejstrækningen fra den ene ende til den anden er i størrelsesordenen 5-10 kilometer – for langt at gå, hvis man gerne vil se det hele.

På vejen til færgen gjorde vi stop ved vandfaldet Skógafoss, som også er et seværdigt bredt vandfald på 25 meter og med et flot fald på 60 meter - og gode muligheder for at få taget billeder. Vi passerede også Eyjafjallajökull, vulkanen som gik i udbrud i 2010 og bremsede flytrafikken i store dele af Europa.

Efter yderligere nogle kilometer på hovedvej 1 svingede vi til højre ned ad rute 254 mod færgelejet.

Sejlturen til øerne er 45 min med en elfærg. Vi sejlede i stille vejr og solskin, så det var en meget fin tur med masser af udsigt og frisk luft. Af og til er det muligt at spotte hvaler fra færgen, men vi så ikke andet end fugle – og nogle af de mindre øer.

Rundt om Heimaey ligger en række mindre øer. De bruges til græsningsområder for får om sommeren. Hver ø har sit eget 'lag', og hvert 'lag' har en hytte på øerne. De forskellige lag konkurrerer om at have den mest luksuriøse hytte, og hvert år bliver en vinder kåret. Hytterne kan tydeligt ses på de forskellige øer, og det ofte er den eneste bygning, der ligger på øen.

Lige uden for havnen lå to store krydstogtskibe. De lægger til i nogle timer og sender passagerer i land i en lind strøm med små både, hvorefter de sejler videre igen.

Vel i havn valgte vi at se lidt på byen og omgivelserne. Vi havde booket en guided tur om eftermiddagen, så vi havde et par timer, indtil vi skulle afsted.

Vi gik ud til den vestlige del af byen og en tur til Herjólfsdalur for at ende på den nærliggende golfbane og se det fuglefjeld, som ligger ned til banen. Vi så masser af søpapegøjer/lunder på skrånningen og klipperne. Vi fandt en bænk, hvor vi spiste frokost, mens vi så på fuglene og nød udsigten over Atlanterhavet. Golfbanen var primært fyldt med turister fra krydstogtskibene.

Efter frokosten slentrede vi ned i byen, kiggede på husene, fandt en iskiosk og fik en is. Derefter gik vi til mødestedet ved havnen.

Vi fik indløst vores billetter og ventede lidt på guiden skulle komme. Lidt efter kom guiden i en minibus, og det viste sig, at kun et par andre hold turister ud over os skulle med. Guiden var en mand i 40'erne, som var indfødt øboer.

Første stop på turen var en klippevæg, hvor guiden en af de lokale drenge øver sig på ø-sporten Sprangen, som består i at svinge i reb fastgjort fra klippernes top. En tradition på Vestmannsøerne er at samle æg fra havfuglenes reder på klippesiderne. Når drengene kan gøre det rigtigt, så må de komme med på den rigtige ægsamling. Guiden havde hyret en dreng til at vise, hvordan det foregik. Det er dog ikke tilladt længere pga. et betydeligt fald i antallet af søpapegøjer over de senere år.

Derefter gik turen videre til klippen ved golfbanen, hvor vi lige havde været.

Her fortalte guiden om klipperne med fuglene, som de også kalder Elefantklippen, da dens snude ligner en Elefant, som står og drikker vand i havet med sin snabel. Vi hørte også om den årlige musikfestival, som finder sted i Herjólfsdalur. Dalen

er omgivet af et gammelt vulkankrater og Dallfjäll. I dalen ligger også rekonstruerede tørvehuse, Herjólfurs tørvegård. De var lukkede, da vi var forbi.

Næste stop var på den anden side af øen, ved Fuglaskoðunarhús. Her er igen flere bjergsider fyldt med søpapegøjer. Guiden havde også en håndtam ride, som han havde opfostret, og som nu holdt til ved skrænten. Hele luften var fyldt med flyvende lunder. Vi nød også den fantastiske udsigt fra p-pladsen på Stórhöfði, som bjerget hedder, til hele øen.

I bugten nedenfor bjerget så vi Höfdavík og Brimurd - og børn badede i havet. Vandet på Island bliver aldrig varmt, så det har måske haft en temperatur på 8 grader. Men hvis man er Vestmann-viking, så betyder det åbenbart ikke noget.

Et stort vulkanudbrud fandt sted på øen i 1973 fra vulkanen Eldfell, hvilket betød at alle beboerne på øen blev evakueret. Og evakueringen varede i et halvt år, hvorefter de fik lov at vende tilbage. Mange vendte dog ikke tilbage igen. Udbruddet sendte lava ned mod byen og et helt område af byen forsvandt i lavaen. Til sidst lykkedes det at få stoppet lavaen, inden den

ramte havnen. De spulede vand på lavaen og fik den på den måde til at størkne. En metode, som ikke havde været prøvet tidligere.

Guiden tog os med på til Eldfell, hvor vi så den størknede lava og et kors, som er rejst, hvor lavaen første gang brød frem - Krossinn. Ingen mennesker døde heldigvis ved udbruddet. I byen er det muligt at se, hvortil lavastrømmen i sin tid stoppede. Flere steder kun få meter fra et hus.

Eldfeld og en gammel nabovulkan, Helgafell, kan ses fra det meste af øen

som et faretruende vartegn, selvom nye udbrud nok vil komme fra undergrunden. Vi kunne også ane øen Surtsey, som opstod i 1963 ved et underøisk vulkanudbrud, og dannede en ø af lava. Ikke mindst kunne vi fra Eldfeld en storslået udsigt

over Eyjafjallajökull og Islands sydkust – et sjældent syn, da det ikke ofte er klart, skyfrit og solrigt.

Rundturen sluttede ved det store akvarium i byen. Her så vi de forskellige mindre fisk og dyr, som findes i havet rundt om Island. De har også et "puffin sanctuary" for søpapegøjer. Hvert år springer alle søpapegøjeungerne fra reden på samme tid ved en eller anden fuldmåne efter sommeren. I dagene efter, er det fyldt med unge søpapegøjer rundt om Vestmannsøerne, før de flyver ud på havet for at overvinde. Nogle af ungerne kommer til skade eller er for unge til at klare turen, hvorfor akvariet tager efterladte søpapegøjeunger ind og opfoster dem. De kan så sættes ud i naturen året efter. Selvom vi var afsted om sommeren, havde de alligevel nogle stykker tilbage, som enten ikke kunne flyve eller dykke rigtigt, og som vi forstod

derfor boede permanent i centeret. En af dem fik vi lov til at posere med under en fotosession. Vi mødte således en søpapegøje helt tæt på. Heidi tænkte, at vi fint kunne tage sådan en med hjem på Rosenbakkegården! Sød fugl!

Den anden hovedattraktion i akvariet er de to hvidhvaler (Belugahvaler), Little Gray og Little White. De er købt ind fra et delfinarium i Kina og skal lære at være 'vilde' hvaler igen. Det er en langsommelig proces og tager mange år. I mellemtiden kan de så ses i akvariet. Et indelukke i havnen i Klettsvík bugten er ved at blive indrettet, så de kan sættes ud og bo der, så snart de er klar. Her kan de vænne sig yderligere til det vilde liv, men de bliver ikke sat fri, før de får følgeskab af andre hvaler, da den slags hvaler vildt bor i flokke, og da de fangetagne hvaler indtil videre ikke har vist sig i stand til at socialisere med andre hvaler. De to hvaler er derfor et forsøg, og hvis det bliver en succes, vil akvariet købe flere hvaler fri fra fangenskab og gøre dem til vilde hvaler igen.

Det var en stor oplevelse at se de to store legesyge hvaler så tæt på. De er stadig meget præget af mennesker og elsker bare at lege og vise sig frem,

Efter akvariet tog vi ned til havnen og så Skansinn med ruiner fra forsvarsborgmure, hvor en gammel kanon står, som blev foræret til øerne af den danske konge til forsvar. Ved havnen ligger også Landlyst Medical Museum, hvor forskellige remedier i forbindelse med at være læge på øen er udstillet. Ved siden af det gamle træhus med museet ligger desuden en rekonstrueret norsk stavkirke, som er en kopi af de oprindelige stavkirker, som fandtes på Island.

Inden vi skulle med færgen retur, sluttede vi af med at spise aftensmad på restauranten Tanginn, som ligger ved havnen lige overfor tour-kontoret. Ganske fint spisested med god mad og god udsigt over havneindløbet.

Ved 20-tiden tog vi færgen retur til Island. Igen en tur i flot vejr, så den kunne nydes uden søgang.

Bilen holdt parkeret ved færgenlejet, og vi havde bare en kort tur til vores overnatning i Stóra-Mörk III. Et privat B&B, hvor vi fik et fint værelse med eget toilet og bad.

Dag 12: Stora Mørka til Hveragerði - den 10. august 2021

Vi kom nogenlunde tidligt af sted fra vores B&B efter en fin morgenmad i det fælles spiserum. Ud over værelser i hovedhuset havde de også flere huse ved siden af med værelser, så det var tæt på at være et egentligt hotel.

På vej ud til hovedvej 1 var første stop på dagens oplevelser ved vandfaldene Seljalandsfoss og Gljúrfoss. Førstnævnte så vi fra afstand, da det af uvisse årsager kostede noget at komme tæt på. Sidstnævnte så vi noget tættere på, men vandfaldet gemmer sig bag klippevæggen, så vi kunne kun se den øverste del og i et hul i klippevæggen se bunden. Det er muligt at gå igennem hullet for at se hele vandfaldet. Det gjorde vi ikke, da det ville koste våde fødder – og krævede regntøj.

Derefter fortsatte vi vores vej videre mod vest ad hovedvej 1. Dagens første stop skulle være den gamle beboelse, Stöng. Så vi kørte ad rute 26 og nød det flotte landskab med Hekla på vores højre side. Hekla er en imponerende flot vulkan. Vi så også Búrfell, som ligger helt for sig selv på højre side af vores kørselsretning.

Vi kørte hele vejen op ad rute 26 og så retur ad rute 32 til vi kom til den rekonstruerede vikingefarm Þjóðveldisbærinn. Her er bygget et hus, som er magen til det, som kan ses resterne af i Stöng. Vi besøgte huset og så, hvordan en vikingebolig var indrettet. Derefter var vi klar til Stöng. Anbefalingen var først at besøge den rekonstruerede bygning, da det hele så er meget nemmere at genkende i ruinerne bagefter.

Vi drejede ned ad grusvejen 327, hvorefter Stöng ligger nogle kilometer ude i landskabet. Vi stoppede ved ruinerne og gik en tur mellem tørvevoldene. Det har været et rigtig fint sted at have en vikingegård. En elv ligger tæt på med det klareste vand.

Umiddelbart bag ved vikingegården ligger et utroligt flot vandfaldsområde i dalen Gjáin, som guiden ved rekonstruktionen af Stöng anbefalede os at tage til. Vi kørte de få hundrede meter hen til Gjáin ad en meget bumlet

grusvej og parkerede ved toppen af dalen. Pakkede vores frokost og begav os ned i området. Det er en slugt, hvor de smukkeste små vandfald falder over klipperne med det klareste vand. Helt klart en af de største oplevelser og over-

raskelser på turen. Det kan kun varmt anbefales at besøge. Vi slog os ned ved det klukkende vand og spiste vores frokost. Det er ikke mange turister, som finder hertil, og vi nød at kunne være os selv og bare nyde naturen, vandet og stilheden. Området ligger tæt på Højlandet, og vi kunne se indlandsisen ligge som en skarp grænse bag fjeldene.

Vi fortsatte ad rute 32 til den sluttede for at følge rute 31 og videre ad rute 35 mod krateret Kerið, som er et privatejet vulkankrater. Det er bestemt også et besøg værd med flot blå sø i bunden. Krateret er ikke så stort, og det tog kun godt 10 minutter at gå rundt. Dernæst fulgte vi en sti til bunden af krateret, hvor søen er. Det koster et lille beløb at komme ind, og der er gode parkeringsforhold.

Den videre vej ad rute 35 mod Selfoss var lukket grundet vejarbejde, så vi skulle finde en anden vej til vores overnat-

ningssted. Vi kørte ad rute 36 til den sydlige del af Þingvallavatn. Her brugte vi lidt tid på at kigge på fugle i søen, mens vi fik en kop kaffe/te.

Den eneste måde, vi kunne komme til vores hotel på, var enten ved at køre

hele vejen tilbage ad rute 35 og 31 eller tage turen mod Reykjavik ad rute 360 og 435. Begge dele mere end timelang omvej. Vi valgte den sidste løsning. Her kom vi i først langs søen, så op over et stort termisk bjergområde, Hengill, forbi et geotermisk kraftværk Nesjavellir. I bjergene vælter dampen op af jorden alle steder i vulkanmassivet Hengill, og det sidste stykke af vejen går over en lang, øde lavaslette. Derefter skulle vi så hele vejen retur ad rute 1 til Hveragerði. Alt i alt en lille omvej på 50-60 kilometer med mange hårnålesving, men det var desværre ude af vores hænder at gøre noget andet.

Sidst på eftermiddagen ankom vi til hotellet Frost & Funi. Et hotel, som også ligger i et område med termisk aktivitet, hvor vi gik ture lige uden for døren i området med kogende mudderpøle og dampende varmt vand. Floden Varmá, som løber ved foden af hotelområdet, er altid mindst 20 grader varm. Det må være spøjst om vinteren. Samtidig har hotellets flere udendørs spa opvarmet med vand direkte fra undergrunden.

Vi tog en omgang spa, hvorefter vi kørte ned i byen og hentede en god burger til aftenmad, som vi spiste på hotellet med udsigt over det termiske område.

Aftenen brugte vi på endnu en gåtur med opdagelser i området med de varme mudderpøle og endnu en tur i spa.

Hotellet kan varmt anbefales, da det er fedt at ligge i en 40 grader varm spa og bare nyde udsigten, og da udsigten fra de enkeltstående værelser med egen indgang udefra og egen terrasse bare er fantastisk. Dog var det den dyreste overnatning på turen.

Dag 13: Hveragerði til Keflavík - den 11. august 2021

Så blev det den sidste dag på Island. Vi stod tidligt op for at kunne nå at få lidt ud af denne dag også. Rigtig god morgenmad på hotellet, hvor intet manglede.

Derefter satte vi kursen mod kysten ad rute 38 for at kigge efter fugle ved indsøen Ölfusá floden i Flói naturreservat. Desværre fandt vi ikke rigtigt noget at kigge på den morgen, men vandspejlet var flot i den blikstille morgendis.

Vi fortsatte langs kysten ad rute 427 og gjorde et kort stop ved Hlíðarvatn, hvor vi så en flok fine strømændler. Hele rute 427 går ud over en lavaslette, hvor der er helt øde.

Vi svingede ad rute 42 for at tage et kort gensyn med Kleifarvatn, som vi også besøgte første gang, vi var på Island. Vi stoppede ved rasteplassen, Indjánahöfði, ligesom sidst of drak en kop kaffe/te. Et dejligt gensyn.

Vi fortsatte videre ad rute 427, og lige før Grindavík lå en stor nyanlagt parkeringsplads til alle de besøgende, som gerne ville se vulkanen Fagradalsfjäll, som var i udbrud. En lang slange af mennesker strakte sig op i landskabet for at komme ned i dalen Geldingadalir. En gåtur på 3-4 timer, hvis man vil frem til vulkanen. Det prioriterede vi ikke at bruge tid på.

Videre på ruten stoppede vi og så udover Hraunsvík, og videre til Grindavík måtte vi fortsætte ad

rute 43 mod Keflavík med kun et par timer til at vi skulle være i lufthavnen. Vi tog hele turen ud til Gardskagi og Garður fyrstårn, som ligger på den nordligste spids af Reykjnes halvøen. Ud over det fine fyrstårn så vi en del forskellige vadefugle på stranden, bl.a. Stor præstekrave, Almindelig ryle, Sortgrå ryle, Stenvender og Strandskade. Lige ved siden af fyrstårnet ligger også en ganske god restaurant, Röstin Restaurant, hvor vi valgte at spise frokost. Restauranten har en flot udsigt over havet, og adskillige havfugle kom forbi, blandt andet et par suler, som vi ellers ikke havde set på turen.

Næste stop var en benzintank, hvor vi kunne fylde tanken op på bilen, og dernæst lufthavnen, hvor vi skulle aflevere bilen og måtte vende retur til Danmark og hverdagen. Og hermed følger sidste punktum af beskrivelserne af vores oplevelser i vidunderligt smukke Island.

Overnatninger

Hotel Breidavik Guesthouse, 451 Breidavik

Finna Hótel, Nprgranrait 4, 510 Holmavik

Brimnes Bungalows, Bylgjubygged 2, 625 Ólafsfjörður

Dimmuborgir Guesthouse, Geiteyjarströnd 1, Mytvatn 660

Skulagardur, 671 Ásbyrgi

Setberg, 701 Egilstadir

The Cliff Hotel, Neskata 40, Neskaupstadur, Fjardabyggd 740

Gerdi Guesthouse, Gerdi 781

Hotel Dyrholaey, Brekkur, 871 Vik

Stóra-Mörk 3, 861 Stora Mork

Frost and Fire Boutique Hotel, Hverhamar, Hveragerdi, IS-810